

Армія купила на 35 мільйонів спальних мішків удвічі дорожче від МВС

Міністерство оборони 17-20 лютого уклало низку угод на постачання 37 тисяч спальних мішків на 34,74 млн грн. Про це повідомляє «Вісник державних закупівель».

Мішки замовлено з постачанням до кінця лютого по 920-951 грн за штуку. Найдешевші постачатиме «Обласний центр трудової і соціальної реабілітації інвалідів» Всеукраїнської організації інвалідів «Союз організацій інвалідів України». Однак у ціні не враховано ПДВ у розмірі 20%. Тобто якби центр інвалідів врахував податок, то його мішки мали б коштувати понад 1100 грн.

Закупівельна ціна Міноборони удвічі більша від ціни МВС, яке днями замовило спальні мішки по 460 грн. В обох випадках технічні умови не оприлюднено, тож невідомо, чи є відмінність між спальними мішками для армії та міліції.

У грудні Міноборони замовляло мішки по 864 грн, у травні минулого року — по 353 грн.

На Хмельниччині у пориві гніву дочка вбила батька

Під час сварки жителька одного із сіл Новоушицького району схопила лому і кілька разів ударила батька по голові. Від отриманих травм пенсіонер помер, а його дочку правоохоронці затримали на місці злочину. 43-річну жінку повністю визнала свою вину і розповіла, що близько 1-ї ночі між ними виникла суперечка. У пориві люті вона схопила лому, яким батько підпирав двері, й до 4-х разів ударила його по голові. Зрозумівши, що накоїла, одразу подзвонила місцевому фельдшеру, та лікар дідуся вже нічим не зміг допомогти.

На корупції «погорів» депутат сільради

Обранець громади приховав власні доходи, отримані за рік.

Співробітники управління боротьби з організованою злочинністю УМВС України у Волинській області за матеріалами Луцького райвідділу міліції склали адмінпротокол відносно волинця, який, будучи депутатом Веселівської сільської ради, в порушення вимог ч. 1 ст. 12 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», не подав декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру. Таким чином він скоїв адміністративне корупційне правопорушення, відповідальність за яке передбачена ч. 1 ст. 172-6 КУАП.

До СБУ передали 16-літнього юнака, який був бойовиком банди «Восток»

2 березня в Донецькій області мобільна група Держприкордонслужби спільно зі співробітниками СБУ затримала неповнолітнього громадянина України, який виявився активним членом терористичної організації «ДНР». Юнак розповів, що з серпня 2014 р. перебував на невідконтрольній території Донбасу та входив до складу спецбригади терористів «Восток». Крім того, брав участь у діяльності ворожих розвідгруп у районі Донецького аеропорту.

Петро ПРОСІЦЬКИЙ:

Найжахливішим спогадом для мене є загибель командирів

Петра Просіцького з Володимира-Волинського призвали до війська, коли тільки починалася війна на Донбасі. Йому на той час іще не було двадцяти і він щойно повернувся зі строкової служби, яку проходив спочатку в Десні, а потім у Білій Церкві. Цей призов мав би бути останнім в Україні, але події на Сході змінили хід історії. Стрілець оперативного взводу в самому пеклі пробув майже півроку. Пережив жахіття та втрати бойових товаришів, був поранений, але продовжував воювати.

Про те, що він на передовій, мама, медпрацівник Володимир-Волинської лікарні, не знала до останнього. Телефонував їй із різних номерів та говорив, що він в «учебці» й дзвонитиме сам. Бо у них навчання і він не може розмовляти. А сам, стиснувши у руках автомат і зціпивши зуби, йшов у бій, спав на голій землі, потрапляв у засідки, втрачав товаришів і між тим телефонував мамі та повідомляв, що з ним усе гаразд. Проте серце материнське відчувало небезпеку, яка на кожному кроці чекала на її сина. Вона щохвилини молилася за нього з тривогою у серці. Й у найнебезпечніші моменти ця молитва рятувала Петра.

— Мене призвали у 51-у ОМБр, але згодом розподілили у 24-у ОМБр, — розповідає Петро Просіцький. — Ми з побратимами стояли на блокпостах під Слов'янськом, Красним Лиманом та Ямполем. Зі мною в основному воювали хлопці із Західної України: Львівщини, Івано-Франківщини, Волині та Житомирщини. За три кілометри від нас стояли чеченці. Неодноразово вони намагалися напасти на нас, і щоразу отримували відкоша. Місцевих кадировців спочатку використовували для риття окопів, а потім давали в руки зброю і змушували воювати. Про це самі жителі розповідали, які приходили до нас, приносили їжу та ділилися інформацією. Чечени ходили по домівках і під дулом автоматів виганяли чоловіків на війну. Крім «чехів», воювали і місцеві наркомани, які бігли під шквальним вогнем наших автоматів прямо на нас. У перші два тижні було страшно. А вже ніхто не мав бойового досвіду. Ми ніби трансформувалися із мирного життя на війну. Це були два різні світи. Один — там, де панує мир, а інший — світ, де свистять кулі та гинуть люди. Перші дні майже ніхто не спав. Щохвилини очікували нападу та відстрілювалися, коли по нас стріляли. Вночі напруга зростала вдвічі. Але потім звикли і напружувалися уже тоді, коли ніхто не стріляв. Тиша різала вуха, і це насторожувало ще

більше. Там, на війні, я зустрів свій двадцятий рік народження.

Розуміючи, що якісь запитання можуть видатися болючими, питаю наперед Петра: про що не можна запитувати? Він спокійно відказує, що відповідь на усі питання. Табу немає.

— Беручи до уваги те, що ти не маєш бойового досвіду, вчитися було потрібно на місці. Особливо важко для багатьох убити іншу людину. Деякі чоловіки відмовляються брати зброю в руки, погоджуючись на інші завдання...

— Там немає коли думати над цим. Якщо не вистриляти ти, то вб'ють тебе. Там автоматично спрацьовує інстинкт самозахисту. Не дай Бог потрапити у полон до чеченів. Вони нікого не залишають у живих. Але перед смертю мучать полонених.

— Наскільки вас підтримувало місцеве населення?

— Прихильність до Росії проявляли люди старшого покоління. Інколи доводилося чути від них: «Чого ви приїхали до нас? Через вас у нас війна». Більшість підтримувала «ДНР» і «ЛНР». Але були й ті, хто допомагав нам інформацією, продуктами. Люди привозили на блокпости у мішках капусту, картоплю, моркву й іншу городину. Ставилися до нас із розумінням та співчуттями. Бачили, в яких умовах ми спимо, харчуємося. Коли стояли під Волну-

хиним, спали у кар'єрі або під машиною. Хто де бачив. Возили із собою клейонку, щоб підстелити.

— Росія постійно твердить про те, що її військ у нас немає. Що ти можеш сказати про це?

— Нам доводилося не тільки бачити, а й розмовляти з росіянами, яких брали у полон разом із технікою. Одного разу хлопці захопили два БДРГ із російськими військовими. На запитання, що вони роблять в Україні, відповіли, що заблукали. Але заблукали після закінчення контракту. Були і такі, які дійсно не знали, що перебувають на сусідній території. Вночі їх відправляли за вказаним маршрутом із Ростова, і таким чином вони опинялися у нас. А коли потрапляли в полон, були розгублені та здивовані. Залишившись у живих, із жахом усвідомлювали, що їх послали на війну. Не на навчання, як їм казали, а на справжню війну з українцями. Багатьох ми відпустили додому, щоб розповідали усім, що нема тут ніяких навчань. А є справжня війна. Інших, офіцерів, передавали до рук спецслужб.

— Із якими батальйонами ви воювали пліч-о-пліч?

— З «Айдаром», «Донбасом». Одного разу трапилася перестрілка з айдарівцями. Ми з побратимами брали штурмом одну будівлю. У той час вони підїхали з іншого боку і

Інспектори ДАІ Волині вирушили на ротацію в АТО

Працівники Державтоінспекції на чолі з капітаном міліції Олександром Мокійцем відбули у східні регіони держави на зміну колегам, які протягом місяця несуть службу в зоні АТО. У «гарячу точку» вирушили 15 правоохоронців. Перед виїздом усі вони отримали благословення священика та настанови керівництва.

подумали, що то сепари штурмують. Слава Богу, ніхто не постраждав.

— У яких операціях тобі доводилося брати участь?

— Ходили на штурм та зачистку. Пам'ятаю, як брали штурмом завод у Лутугиному. А через якийсь час в Інтернеті з'явилась інформація про те, що його вимагають здати. У випадку, якщо бійці не відступлять, їх буде знищено. Ми трималися до останнього. Та були змушені відступити. Відходили пішки, так як уся техніка була знищена. 27 кілометрів добиралися до Ленінки, де базувалася 30-а бригада.

— Які моменти були найважливіми?

— Коли розірвало командирів. П'ять чоловік загинуло одразу. Ми з товаришами збирали їх у мішки. Це були молоді хлопці. Хоча таких моментів, коли втрачаєш побратимів, було немало. Але цей чомусь запам'ятався особливо.

Петро відкрито каже, що не хоче знову брати зброю до рук. І з нетерпінням чекає на демобілізацію. Півроку, як він провів у окопах, під обстрілами, виконуючи бойові завдання та рятуючи своє життя і життя побратимів, ніколи не зітре з пам'яті. Він не відмовляється іти воювати, але дуже не хоче цього. І сподівається, що скоро цей жах закінчиться.

Жанна МАРКОВСЬКА

Міліція ліквідувала незаконний пункт прийому брухту

Вході проведення оперативних заходів працівники сектору боротьби з економічною злочинністю Ковельського міськвідділу міліції виявили незаконний пункт прийому брухту.

Свою діяльність 45-річний місцевий житель розпочав ще в березні 2013 року. Спиритник, використовуючи спеціальні механічні ваги, не маючи відповідної державної реєстрації та спеціального дозволу, організував незаконний пункт прийому та схову брухту чорних металів, які в подальшому перепродавав за вищими цінами.

Відомості внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 1 ст. 213 (Порушення порядку здійснення операцій із метало-

брухтом) Кримінального кодексу України. Санкція статті передбачає штраф від ста до п'ятисот неоподат-

ковуваних мінімумів доходів громадян або від ста до двохсот годин громадських робіт.